

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa K. B.

przeciwko G. S.A. w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt VIII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 6 września 2013 r. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 kwietnia 2013 r., którym ustalono, że powoda K. B. łączy z pozwaną G. S.A. w W. stosunek pracy nawiązany umową o pracę z dnia 30 czerwca 2009 r. na czas nieokreślony.

Pozwana wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 25 § 1 k.p. w związku z art. 29 § 1 k.p. oraz art. 8 k.p., art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 11 k.p., art. 25 § 1 w związku z art. 33 k.p., art. 18 § 1 i 2 k.p., a także naruszenia przepisów postępowania - art. 189 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, a także orzeczenia o kosztach procesu.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436). Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania nie spełnia tych warunków. Nie sformułowano w nim bowiem żadnego zagadnienia prawnego, nie określając też żadnych przepisów prawa, z którymi łączyłby się jakikolwiek problem prawny, bo za taki nie można uznać tego, że „zasadną jest ponowna weryfikacja poglądu judykatury dotyczącego kwestii związanych z dopuszczalnością zawierania kontraktów terminowych i

uprawnieniami, jakie z tego tytułu mają strony tych umów, przy uwzględnieniu wyraźnego stanowiska ustawodawcy”.

Zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga natomiast od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecnictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN z 2002 nr 7, s. 10).

Autor skargi nie wskazał tymczasem na żadne przepisy prawa, które wymagałyby wykładni, nie powołał się na żadne orzeczenia, które mogłyby świadczyć o rozbieżnościach w przedmiocie dotyczącym zawierania długoterminowych umów o pracę na czas określony. Wręcz przeciwnie przyznał, że orzecnictwo Sądu Najwyższego wspiera pogląd zaprezentowany w sprawie przez Sąd odwoławczy, stwierdzając jedynie, że zasada, zgodnie z którą „zawieranie długoterminowych umów o pracę jest uzasadnione jedynie wtedy, gdy szczególne przepisy ustawowe w sposób wyczerpujący określają okoliczności i przesłanki dopuszczalności zawierania wyłącznie takich umów, bądź gdy strony stosunku pracy jednoznacznie i zgodnie zmierzały do zawarcia pracowniczego kontraktu terminowego, któremu nie sprzeciwia się poczucie sprawiedliwości oparte na usprawiedliwionym społeczno – ekonomicznym przeznaczeniu prawa i zasadach współżycia społecznego”, „choć wielokrotnie akcentowana w wyrokach Sądu Najwyższego, winna zostać ponownie zrewidowana”, co nie może być uznane za wykazanie potrzeby dokonania wykładni jakiegokolwiek przepisu prawa.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać potrzeby rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.